

на на тигъра, за да го направатъ по-безвреденъ и да го изгонятъ отъ селищата си.

—Щомъ настъпи есенъта, пойнитѣ птици млъкватъ; лесоветѣ се лишаватъ отъ пѣснитѣ си, и само шумътъ на бурята и воятъ на дивитѣ звѣрове огласяятъ непристъпнитѣ гѣсталаци. Тогава по-често се чува рева на тигъра, виенето на вълка и грухтенето на глигана. Понасятъ се непрекъснато отвратителнитѣ викове на рисоветѣ, и отъ срещнитѣ мрачни хвойнови гори се обаждатъ като ехо бухалитѣ и ку-

Кар. № 8. Тигри въ заснѣжено поле — руска Азия—дебнатъ сърнички.

кумявкитѣ. Това сж истински „звѣрови“ ноци. Въ такава една есенна „звѣрова“ нощъ, разказва Д-ръ А. В. Елисеевъ, прекарахме ние въ цумухския девственъ лесъ при буйния огънь, подържанъ отъ придружаващитѣ ни корейци. Корейцитѣ трупаха цѣли грамади отъ трѣски и сухи клони, за да подържатъ огъня презъ цѣлата нощъ. Ние бѣхме заобиколени съ сжщински прегради отъ огънь. Въ такава нощъ, когато отъ всѣкъде ни следатъ звѣроветѣ, единственото спасение е огъня. Звѣрътъ бѣга отъ огъня. Макаръ че отдавна желаехъ да се срѣсна съ царя на девствения лесъ и много пжти очаквахъ неговото нападение, все пакъ, нѣкакъ неволно затупа сърдцето ми, особено, като чухъ, че страшния звѣръ е близо, и че нищо освенъ огнения кржгъ, не ни отдѣля отъ него. Стори ми се, че лесътъ заглъхна,